HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

מסורת הש"ס

א) [חולין סב:], ב) לעיל לא:, ג) [ערך סבר וערך פסק], ד) [שבת קז.], ה) [וע"ע תוס' שבת מא: ד"ה מיחס], ו) שייך לעיל במשנה, ז) [דף סה:],

גמ' מאי פרוה אמר רב יוסף [א]פרוה אמגושא: פרסו סדין של בוץ: מאי שנא של בוץ [ג]אמר רב כהנא כדי שיכיר שעבודת היום בבגדי בוץ: בשחר היה לובש פלוסין של שמונה עשר וכו': ותנא מניינא אתא לאשמועינן הא קמ"ל דבציר מהני לא נעביד הא אי בציר מהני וטפי אהני לית לן בה דכולי עלמא מיהת דשחר עדיפי מנא לן אמר רב הונא בריה דרב עילאי אמר קרא [1]בד בד בד בד מובחר בבד

מיתיבי

גמ' פרוה אמגושא. מכשף אחד בנאה ושמו פרוה: **תנא מניינא אתא לאשמועינן.** דקתני הכל שלשים מנה וכי אין אנו יודעין ששמונה עשר ושנים עשר הרי שלשים: **הא קמ"ל.** להכי הדר כייליהו לאשמועינן דהא דשלשים מנה סך הכל הוא דיהיב שיעורא ליטול מן ההקדש ובציר משלשים מנה לא ליעביד סך הכל: **הא אי בציר מהני.** דשחרית משמונה עשר וטפי אהני דערבית משנים עשר לית לן בה: **בד בד.** ארבעה זימני כתיב בלבישת בגדי שחרית למימר דהוי בד בד המובחר בבד:

דאמרי תרוייהו מודה רבי שמעון בפסיק רישיה ולא ימות ומשני לא נצרכה דעביד בארעא דחבריה שאינו נהנה כלום ומכל מקום אסור לכתחילה כמו שאפרש בסמוך אלא שאין חייב חטאת ומשמע הא בארעא דידיה חייב חטאת ואע"ג דאין מתכוין לייפות קרקע חייב כיון דהוי פסיק רישיה ונהנה הוא ולא דמי לחותה את הגחלים להתחמם בהן והובערו מאליהן דהוי מלאכה שאינה צריכה לגופה ופטור לרבי שמעון שאין נהנה כלל בהבערה זו שבלא תוספת הבערה יש כל כך גחלים שיוכל להתחמם בהן וא"כ בברור לא נתכוון להבעיר אבל בההיא דהבונה (שבת דף קג.) כיון שהוא נהנה אגן סהדי שהוא מתכוין לייפות מיהו קשה דבשמעתין משמע דדבר שאין מתכוין אפי' פסיק רישיה לא הוי דאורייתא לענין שבת אליבא דר' יהודה דע"כ לירוף עששיות פסיק רישיה הוא מדפריך עלה מההיא דבהרת אפי' הכי אמר דמדרבנן הוא ובההיא [דכריתות] מחייבין לרבי יהודה בההיא דהחותה את הגחלים שנתכוון לכבות העליונות והובערו התחתונות אף ע"ג דלא מכוין להבעיר התחתונות וי"ל דלירוף עששיות לא הוי פסיק רישיה ואפילו הכי פריך שפיר מדמשני אביי לא נצרכה אלא לר' יהודה דאמר דבר שאין מתכוין אסור מכלל דלא שאני ליה בין מתכוין לשאין מתכוין דאי שני ליה אפילו כרבי שמעון אתיא ונהי דלבסוף הדר ביה כדמשמע בפרק ר' אליעזר דמילה (שם דף קלג.) מ"מ מדמשני הכי מעיקרא מכלל דלרבי יהודה דבר שאין מתכוין אסור מדאורייתא אע"ג דלא הוי פסיק רישיה ובערוך[ג] פי' בע"א ההיא דהבונה לא נצרכה דעביד בארעא דחבריה כיון שאין נהנה כלל דייפוי קרקע חבירו שרי אפילו לכתחילה אע"ג דהוה פסיק רישיה והא דאמר מודה רבי שמעון בפסיק רישיה ה"מ בדבר שהוא נהנה כגון בארעא דידיה וקוצץ בהרת בנו שהוא נהנה ומתוך כך התיר ברזא הכרוכה בפשתן למשוך ממנו בשבת אע"ג דקא עביד סחיטה והוי פסיק רישיה הואיל ואינו נהנה באותה סחיטה דקא אזיל לאיבוד ומותר ולאו ראיה היא מההיא דקעביד בארעא דחבריה דלשתרי לכתחילה דהתם לענין חיוב חטאת קאמר דאין חייב חטאת ומיהו איכא למימר דאסור לכתחילה ועוד הביא הערוך ראייה לדבריו מדאמר פ' ר' אליעזר דמילה (גם זה שם) ואביי אליבא דרבי שמעון האי בשר מאי עביד ליה באומר אבי הבן לקוץ בהרת בנו הוא מתכוין ופריך ואי איכא אחר ליעביד כדריש לקיש ומשני דליכא אחר אבל אי איכא אחר היה מותר לכתחילה אלמא שרי רבי שמעון פסיק רישיה לכתחילה בדבר שאינו נהנה ואין זו ראיה דהא דמוקי ליה אביי באומר אבי הבן כו' היינו מקמי דשמע מרבא דמודה רבי שמעון בפסיק רישיה כדקא מסיק התם לבתר דשמע מרבא סברה ולהכי פריך ואביי אליבא דר"ש כיון דפליג אף בפסיק רישיה וא"כ לא שנא פסיק רישיה משאר שאינו מתכוין האי בשר מאי עביד ליה אבל למאי דמסיק דלאביי נמי מודה בפסיק רישיה ל"ש אביו ל"ש אחר ועוד מה ראיה היא מהתם דילמא התם מדאורייתא שרי אבל מדרבנן איכא למימר דאסור מיהו איכא למימר דהכי מייתי ראיה כיון דבשאר [איסורי] דלא בעינן מלאכת מחשבת מותר מן התורה אין סברא לאסור גבי שבת אפי' מדרבנן ודאי אי בשאר איסורי אסור מדאורייתא משום דלא בעינן בהו מלאכת מחשבת אז היה ראוי לגזור גבי שבת מדרבנן להשוותו לשאר איסורי אע"ג דמדאורייתא שרי משום מלאכת מחשבת מיהו למאי דפרישית דלבסוף הדר ביה וס"ל דמודה ר"ש בפסיק רישיה ובקוצץ בהרת אסור מדאורייתא אע"ג דלא מיכוין וא"כ בשבת אסרינן לכתחילה ל"ש אביו ול"ש אחר ואדרבה משם קשה לפי' הערוך מדלא קאמר אלא לאביי האי בשר מאי עביד ליה אבל לרבא דסבירא ליה מודה ר"ש בפסיק רישיה לא שני ליה בין אביו בין אחר כיון דסבירא ליה בשבת דמדרבנן [אסור] פסיק רישיה אע"ג דמדאורייתא שרי משום מלאכת מחשבת מכלל דבשאר איסורי אסור מדאורייתא ועוד מייתי ראייה מפרק כל כתבי (שם דף קיז.) דשקיל ליה בברזי ואע"ג דמודה ר"ש בפסיק רישיה הואיל ואין נהנה מותר ואינו ראייה כמו שפי' שם רש"י דלאו מלאכה היא דאין דרך הפשט בכך עוד יש לפרש דשקיל ליה בחתיכות קטנות כל כך שאין בהם באחת מהן לעשות קמיע הלכך לא חשיב עור ואין זה הפשט עוד הביא ראיה מדאמר פ' לולב הגזול (סוכה דף לג.) אין ממעטין אותו בי"ט משום ר' אלעזר בר"ש אמר ממעט ופריך הא קא מתקן מנא ומשני הכא במאי עסקינן שליקטן לאכילה ודבר שאין מתכוין מותר ופריך והא מודה ר"ש בפסיק רישיה לא צריכה דאית ליה הושענא אחריתי דמאחר שאינו נהנה בדבר מותר אע"ג דהוי כפסיק רישיה ואין לדחות ולומר מאחר דאית ליה הושענא אחריתי לא הוי מתקן כיון דאינו מתקנה לשם מצוה דאם כן מאי דוחקיה למימר ר' אלעזר בר"ש סבר ליה כאבוה דאמר דבר שאינו מתכוין מותר אפי' כר' יהודה מצי לאוקמי מהאי טעמא מיהו יש לדחות מאחר שאותו תיקון אפילו במתכוין אינו אסור אלא מדרבנן [ה]דמיעוט ענביו אין נראה תיקון כל כך שיחשב תיקון מן התורה לא גזרו ביה רבנן כיון שאין נהנה ולדברי הערוך אתי שפיר הא דאמר בפ' כל התדיר (מנחות דף לא:) המתנדב יין מביא ומזלפו על גבי האישים ופריך והא קא מכבה ומוקי לה כר"ש דאמר דבר שאין מתכוין מותר ואפי' דהוי פסיק רישיה שאי אפשר לזלף על גבי האישים שלא יכבה מתיר ר"ש לכתחילה מאחר שאין נהנה מיהו אין נראה דברי הערוך דהא מפיס מורסא כדי להוציא ממנה לחה פטור אבל אסור [ד]אי לאו משום צערא דאינשי אע"פ שאינו נהנה כלל ואינו מתכוין כלל לבנין הפתח וכן קשה ממחט של יד ליטול בה את הקוץ ומפרש לה בסנהדרין (דף פה.) אליבא דר"ש דאמר מלאכה שאינה צריכה לגופה פטור עליה ודוקא משום צערא דגופה הא לאו הכי לא אע"ג דלא מיכוין לעשות חבורה כי אם להוציא הקוץ ולפי זה צריכין אנו ליישב ההיא דכל התדיר דלאו פסיק רישיה הוא שמזלפו בטיפים דקות אי נמי על גבי האיברים דאפשר שלא יכבה את האש[ה]: **פרוה אמגושא.** פי' בערוך וזה לשונו יש מן החכמים שאומרים כי חפר מחילה תחת הקרקע בקדש עד שיראה עבודת כהן גדול והרגישו הכהנים בחפירה ומצאוהו וקראו אותה הלשכה על שמו: [ו]**הנדוין של ח' מאות זוז.** לא ידענא אמאי לא קאמר של ח' מנה כדקאמר ברישא של י"ב מנה ועוד ק"ל אמאי לא קא תני במילתיה דר"מ שהן עשרים מנה כדקתני בסיפא במילתייהו דרבנן שהן שלשים מנה מיהו הא לא קשה דמשום דברישא לא תנא כולה מילתא בלשון מנה להכי לא קתני נמי בסיפא בסך הכל לא בלשון מנים ולא בלשון זוזים מיהו (ממנה) היא גופה תימה לי אמאי לא קתני ברישא הכל בלשון מנים וליכא למימר דח' מאות זוז דקאמר זוזי פשיטי נינהו כי ההיא דס"פ אע"פ (כתובות דף סד:) ונותן לה כלים של נ' זוז דמפרשה התם[ז] נ' זוזי פשיטי זוזי מדינה שהן שמינית של דינרי צורי וכן ההיא דפ' מציאת האשה (שם דף סז.) דהמשיא יתומה לא יפחות לה מנ' זוז חדא דמאי נפקא מינה ולימא הנדוין של מנה סך הכל י"ג מנה ועוד מסתמא בזוזי צורי איירי דהוו להו של שחרית עדיפי מנייהו רק שליש דומיא דרבנן ושמא י"ל אין הלשון נופל בטוב לומר שמונה מנה: **בד בד בד.** נראה לי חד לגופיה וחד בד לשון לבד שאין לובש עמהן בגדי זהב כדרך שהוא עושה כל ימות השנה ובד שלישי לומר יותר טוב מבד של שאר ימות השנה והרביעי לומר שטוב משל ערבית אי נמי בד שלישי ורביעי מידרים הכי בד המובחר שבבד:

מוסף רש"י

שעבודת היום בבגדי בוץ. שיש היום עליו עבודה שהיא בבגדי בוץ, לפי שאינו רגיל לשרת בלא שמונה בגדים, ויש מהן של זהב כגון ציץ וחשן ואפוד ופעמוני המעיל (לעיל לא:).

תוס' ישנים

ארבע אמות וחוזר ומתפלל של מוספין. מיהו עיקר מצותן בשש שעות או בשש ומחצה שהוא עילומו של יום כדפי' בריש תמיד נשחט, ואם לא התפלל יכול להתפלל תפילת מוספין כל היום כדדרשינן בתמורה [יד, א] (ובפ"ק) [ובפ"ב] דמגילה [כ, ב] מלמד שכל היום כשר למוספין. וא"ת אמאי קאמר ר' יוחנן בפרק תפילת השחר [כח, א] המתפלל תפילת המוספין לאחר שבע נקרא פושע א) אמאי לא קאמר אחר שש, כיון שאין מצותו אלא בשש או בשש ומחצה שהוא עילומו של יום כדמשמע בריש תמיד נשחט. י"ל שאין העולם בקיאין בחצי שעה שיוכלו לכוין אותה חצי שעה, ולהכי נקט שבע. אי נמי חצי שעה היו שוהין להתפלל על הקרבן שיתקבל ברצון אחר שיקריבוהו. ומיכאן אומר רבינו שאין (להקשות) [להשהות] ביום הכפורים להתפלל תפילת המוספין אחר שבע כיון שמטא תפילת המנחה וזמן מוספין עבר, יש לך להקדים תפילת המנחה לתפילת המוספין דאמר ר' יוחנן בפרק כל התדיר [זבחים צא, א] ובתפילת השחר [ברכות שם] (הילכך) [הלכה] מתפלל של מנחה ואחר כך של מוספין, פי' דלית ליה כרבנן דר' יהודה דאית ליה תדיר קודם כיון שהגיע זמן שניהם, ובשעה שביעית איירי כדמוכח בפ' תפילת השחר גבי בשמעתא דעד ולא עד בכלל, אבל בירושלמי דפרק תפילת השחר גבי ר' חייא בשם ר' יוחנן תפילת המנחה ותפילת מוסף, תפילת מנחה קודמת (הוא כגון) [הוון בעין] למימר כשאין ביום כדי להתפלל שתיהן, אבל יש ביום כדי להתפלל שתיהן תפילת המוספים קודמת, ר' נתן בר טובי [אומר] אפילו יש ביום כדי להתפלל [שתיהן] תפילת המנחה קודמת, והתנא הקדים תפילת המנחה לתפילת המוספים יצא לשעבר הא לכתחילה לא, בדא פתר לה בשלא הגיע זמן תפילה כהדא דר' יהושע בן לוי הוה מפקד לתלמידיו אי הוה לכון אריסטון ומטא יומא לתשע שעין ועד כדון לא סליקתון הוון (מעלון) [מללון] דמנחה עד לא תסקון, עד כאן הירושלמי. אבל אין התלמוד שלנו סובר כן בברכות [שם] דאפילו בזמן מנחה גדולה דהיינו בשעה ז' קאמר דזמן תפילת המנחה קדמה. **איברי תמיד קודמין למנחה שנאמר העולה** עולה **ראשונה.** מיהו אין זה אלא אסמכתא בעלמא דתיפוק לי שכן (חלי) [מיני] דמים קדמי למנחות כדאיתא בפרק כל התדיר [זבחים פט, א]. וליכא למימר דקרא לא אתא אלא להכי מטעמא דפרישית. **לעולם רבנן.** משום דבפ"ק מוקי אביי לסדר יומא כדרבנן מוקי לה הכא כרבנן. **ובסידורא לא מיירי.** וכין דם לאברים דנקט לפי סדר עבודות התמיד נקט מילתיה. **מה מנחת הבקר קטרת קודמת לנסכים.** והכי נמי קודמת לאברים דהא הסדר הקטרת ואיברים ומנחה וחביתים ונסכים, מ"מ גבי תמיד הערב אין לנו להקדים קטרת לאיברים מדלא כתיב כאיברי (התמיד) [הבקר]. **במנחת הבקר כתיב ולא באיברי הבקר.** דהכי משמע ואת הכבש השני תעשה והקטרת איברין בין ערבים, והדר אמר כמנחת הבקר תעשה לה למנחת הערב להיות מאוחרת לאחר איברים וקטרת כמנחת הבקר, ומדשיירינהו לאיברים דהוה משתעי בהן בריש קרא דכתיב תעשה בין הערבים הכי משמע דווקא המנחה של ערב תהא מאוחרת כשל בקר, אבל איברי הערב לא יהו מאוחרין כשל בקר, דשל בקר אחר קטרת ושל ערב יקדום לקטרת אלמא קטרת של בין הערבים אחר האיברים. כך נראה בעיני עיקר. לשון הג"ה רבינו שמואל. **ולא באיברי הבקר.** תימה לה"ר יוסף היכי מלינו למימר שיקדמו איברים לקטרת והלא אמרו לעיל דאיברים ופדרים הוכשרו כל הלילה, ובעינן נמי למימר לעיל שעבודת לילה הוא, ובתמיד נשחט [פסחים נח, א] אמרינן קטרת קודם לנרות כו' וא"כ צריך שיהא הקטרת מבעוד יום. ופי' דאם שהה האיברים עד שאין זמן להקריב שניהם יקריב הקטרת קודם ללילה קודם לנרות ויקריב האיברים בלילה.

אמר קרא לכבש האחד. והיינו קרא דאמרינן בפרק בתרא דמגילה [כח, א] אם נאמר כבש (ולא) [למה] נאמר אחד. מג(ו)מגם היה רבינו למה כתב אחד יתירא בשביל זה, מה יש לחוש אם שתק מאחד והוה קאי אשל ערבית וילמד שחרית מערבית. וקצת נראה לי דמשום דדין הוא יותר שילמד ערבית משחרית, וגם מלינו שמגלה בשחרית ללמד על ערבית במקום אחר לעיל כמנחת הבקר וכנסכו תעשה וגו'. משה. **חד בחובה וחד בנדבה וצריכי.** והא דאמרינן לקמן בפרק בא לו [ע, ב] שני אילים הן אחד האמור כאן ואחד האמור בחומש הפקודים [ר' אלעזר בר' שמעון אומר שני אילים הן] ומאי אחד המיוחד שבעדרו וחד בחובה וחד בנדבה וצריכי, ההוא ר' אלעזר בר'

תורה אור

1. כְּתֹנֶת בַּד קֹדֶשׁ יִלְבָּשׁ וּמִכְנְסֵי בַד יִהְיוּ עַל בְּשָׂרוֹ וּבְאַבְנֵט בַּד יַחְגֹּר וּבְמִצְנֶפֶת בַּד יִצְנֹף בִּגְדֵי קֹדֶשׁ הֵם וְרָחַץ בַּמַּיִם אֶת בְּשָׂרוֹ וּלְבֵשָׁם: ויקרא טז ד

גליון הש"ס

תוס' ד"ה הנ"מ באיסורא כו'. דמיעוט ענביו אין נראה תיקון כ"ב. ע' מרדכי רפ"ג דסוכה שכתב דהוא דאורייתא:

רבינו חננאל

פי' פרוה שם אדם מגושי. ויש מן החכמים שאומרים כי חפר מחילה תחת הקרקע בקודש עד שיראה עבודת כהן גדול [ב]יום הכפורים, והרגישו הכהנים בחפירה באותו מקום וחפרו (ומצאנוהו) [ומצאוהו] שם והרגוהו. ונקראת אותה הלשכה על שמו. פרסו סדין של בוץ. ולמה של בוץ, אמר רב כהנא שיכיר שעבודות היום בבגדי בוץ. פילוסין והנדוין שניהן לשון מלבוש הן בלשון [ערבי]. הכל ל' מנה. כלומר אלו נוטל מן ההקדש כו' ולדברי הכל של שחר מעולין משל ערבית.

תוס' ישנים (המשך)

שמעון לאו היינו רבנן דהכא, דלדידהו מקרא (ספק) [אחר נפקן], אלא סבירא [להו] כרבי דהתם, ור' אלעזר בר' שמעון כרבי דהכא. **אפילו תימא בשהגיע לצירוף דבר שאינו מתכוין מותר.** וכגון דלא הוי פסיק רישיה, ואפילו בפסיק רישיה מיתוקמת וכגון שאין הכלי שלו וכדאמרינן בהבונה [שבת קג, א] לא צריכא דקעביד בארעא דחבריה. מיהו לר' יהודה מיהא יכול להיות אסור מטעם מלאכה שאינה צריכה לגופה דחייב עליה לר' יהודה דהכא, דבהבונה לא איירי אלא לר' שמעון דווקא. **ומי אמר אביי הכי והאמר כו'.** וא"ת מאי פריך מבהרת דהוי פסיק רישיה לצירוף דלא הוי פסיק רישיה, דאי הוי פסיק רישיה הוי חייב לר' יהודה בכלי דחבריה משום מלאכה שאינה צריכה לגופה כדפרישית. ותירץ ה"ר אלחנן דהכי פריך, מדאסור מן התורה דבר שאינו מתכוין בפסיק רישיה יש לנו לאסור מסתמא מדרבנן אפילו לא הוי פסיק רישיה. ורבינו תירץ דאביי לא הוה ידע מעיקרא חילוק בין פסיק רישיה ללא פסיק רישיה, כדאמרינן באם לא הביא [שבת קלג, א], ואע"ג דר' יהודה מחייב במלאכה שאינה צריכה לגופה היינו כגון שמתכוין לעשות גוף המלאכה ואינו צריך לגופה כגון הורג נחשים ועקרבים על ידי מ[נע]ל בסוף פרק כל כתבי הקדש [שם קכא, ב], אבל הכא שאינו מתכוין לצרף היה סבור שאין בהן חיוב מלאכה שאינה לגופה, ומכל מקום פריך דלחייב משום דבר שאינו מתכוין לרבי יהודה דאסור מן התורה בפסיק רישיה, והוא הדין הכא. ודוחק הוא זה לומר שיטעה התלמוד בכך, ותירוץ ה"ר אלחנן נכון ועיקר. **הני מילי בכל התורה כולה אבל הכא צירוף דרבנן ואין שבות במקדש.** הקונטרס לא גריס ואין שבות במקדש (ותיפוק) [דתיפוק] לי כיון דצירוף דרבנן הוא דבר שאינו מתכוין מותר. וקשה לרבינו שלפירוש זה (ד)משמע שסובר דר' יהודה לא אסר דבר שאינו מתכוין אלא בדאורייתא, ואילו בשבת פרק כירה [מא, ב] קאמר המיחם שפינהו לא יתן לתוכו מים כל עיקר מפני שהוא מצרף ור' יהודה דאמר דבר שאינו מתכוין אסור, ואין נראה לדחות דצירוף דהתם מיירי בצירוף גדול דהוי דאורייתא. ועוד מדאמרינן בשילהי כירה כל היכא דכי קא מיכוין איכא איסורא דרבנן כי לא מיכוין שרי ר' שמעון לכתחילה, מכלל דר' יהודה פליג עליה. ועוד דמאי פריך ליה מדאמר אביי לא נצרכה אלא לר' יהודה [דאמר] דבר שאין מתכוין כו', תיקשי דהא שמעינן ליה לר' יהודה במשנה בפרק שני דביצה [כג, ב] דבר שאין מתכוין אסור. ועוד דהכי הוה ליה למימר הני מילי באיסור דאורייתא אבל הכא צירוף דרבנן הוא. ועוד שמוחק גירסת כל הספרים. על כן נראה לרבינו לפרש הכי, הני מילי בכל התורה כולה דאסר ר' יהודה דבר שאין מתכוין מן התורה כגון גבי כלאים דמוכרי כסות דלא שייך מלאכת מחשבת אבל צירוף דבר שאין מתכוין אין אסור בו אלא מדרבנן וכן כל דבר שאין מתכוין, דגבי שבת מלאכת מחשבת בעינן ואין שבות במקדש. והשתא פריך שפיר מההיא דבהרת דאסר ר' יהודה התם דבר שאין מתכוין אי לאו קרא, אבל המשנה של ביצה לא קשיא מידי דודאי מדרבנן אסר ר' יהודה דבר שאין מתכוין, ודוק ליסנא דבכל דוכתא קאמר דבר שאין מתכוין אסור או מותר ולא נקט פטור וחייב כמו גבי מלאכה שאינה צריכה לגופה, וגירסת הספרים ניחא בפשיטות. אך קשה לרבינו על מאי דפיר' דדבר שאין מתכוין אסור היינו מדרבנן, מדאמרינן בפרק ספק אכל בכריתות [כ, ב] החותה גחלים כו' חייב ר' אלעזר אומר חייב שתים כו' וקאמר רב אשי כגון שנתכוון לכבות והובערו מאליהן דתנא קמא סבר לה כר' שמעון דאמר דבר שאין מתכוין פטור, ור' אלעזר בן צדוק סבר לה כר' יהודה דאמר דבר שאין מתכוין חייב, ומדקאמר חייב ופטור אלמא כי קא פליגי בדאורייתא פליגי. ונראה לי דלאו מילתא היא דבסוף המוציא יין [שבת פא, ב] גבי תלוש קאמר חייב ועל כרחיה מדרבנן קאמר כמו שהוכיח לשם [ה]קו[נטרס]. משה. אך אומר רבינו דדבר שאין מתכוין דהתם לא הוו כדבר שאין מתכוין (כו)